

Crkva – 1. dio

„Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati.“

Matej 16:18

Postoje mnoge samoidentificirane kršćanske crkve, koje nose veliku raznolikost imena i drže se različitih vrsta vjerovanja glede učenja Isusa i njegovih apostola. Kad uzmemo u obzir ove razlike u gledištima, mislimo da nije neumjesno pitati što nam Biblija govori što je uistinu crkva i koja je božanska svrha u vezi s njom. Postoji li način da se sazna koja je prava crkva ili sve denominacijske skupine zajedno čine pravu crkvu?

Riječ crkva ne pojavljuje se u Starom zavjetu, a prvi put ju je upotrijebio Isus kada je rekao Petru, kao što je navedeno u našem uvodnom stihu, da je „vrata paklena“ neće nadvladati. U ovom stihu riječ „crkva“ je prijevod grčke riječi „ekklesia“, što znači „poziv“ ili odabir. Isus je rekao svojim učenicima: „Ja sam vas izabrao iz svijeta.“ (Ivan 15:19). U biti, crkva je zajednica ljudi koji su, prihvaćajući Kristov poziv, postali odvojeni od svijeta.

Crkva nije građevina, iako se riječ crkva često koristi za označavanje mjesta gdje se sastaje zajednica. Kad bi se izraz „kuća za sastanke“ općenitijeje koristio za opisivanje mjesta okupljanja zajednice, to bi moglo pomoći u smanjenju nekih nesporazuma

koji prevladavaju glede pravog značenja same riječi crkva.

U svojoj službi Isus je riječ crkva upotrijebio je samo tri puta. Jednom u svojoj primjedbi Petru; i dva puta u drugoj prilici kada je poučavao svoje učenike o ispravnom postupku za rješavanje nesporazuma koji bi mogli nastati među njima. (Matej 18:17). Sljedeći put se riječ pojavljuje u Djelima apostolskim 2:47, nakon izvješća o tri tisuće koji su prihvatili Krista zbog Petrove propovijedi na Pedesetnice. To je jednostavna izjava, koja samo kaže da je „Gospodin danomice zajednici (crkvi) pridruživao spašenike.“

U ovoj jednostavnoj izjavi o činjenici ima mjesta za razmišljanje. Samo na Pedesetnicu, tri tisuće se poistovjetilo s „crkvom“, a nakon toga bilo je „danomičnih“ dodatnih obraćenika, no ne postoji zapis o bilo kakvim formalnim inicijacijskim službama osim krštenja vodom. Svi ti obraćenici bili su Židovi. Kada su, pod uvjerljivim djelovanjem apostola, prepoznali da je Isus, kojeg su njihovi vođe razapeli, doista Mesija obećanja, povjerovali su u njega i krstili se.

Bilo je tako jednostavno! Kasnije, kako se broj učenika povećavao i kako su se oni okupljali u zajedničkoj izgradnji, te su skupine ljudi nazvane crkvama. U Djelima apostolskim 11:22 čitamo o „Crkvi u Jeruzalemu“. U Rimljanima 16:5 Pavao pozdravlja „Crkvu u njihovoj kući“, to jest kuću Priske i Akvile.

Iz ovih tekstova zaključujemo da se u tim ranim danima kršćanstva svaka skupina vjernika, bez obzira na njezinu veličinu i lokaciju, smatrala crkvom. Doista, to je bila crkva, jer se svaka takva zajednica

vjernika sastojala od onih koji su, po Evanđelju, bili pozvani da se odvoje od svijeta i slijede Isusove stope.

Te pojedinačne skupine nisu imale vjerskih imena. Identificirale su se po svojoj lokaciji, nazivajući se crkvom u Jeruzalemu, crkvom u Filipima, crkvom u Rimu ili, kao u nekim slučajevima, crkvom koja je održavala svoje sastanke u domu jednog ili drugog vjernika.

U Otkrivenju, u 2. i 3. poglavlju, spominje se sedam crkava i prepoznaje ih se prema gradovima u kojima su se nalazile i posebnim porukama koje su im poslone. Postoji razlog vjerovati da ovih sedam crkava, na simboličan način, predstavljaju sve vjernike tijekom različitih vremenskih razdoblja, počevši od Pedesetnice pa sve do danas. Ovo je još jedna, šira uporaba riječi crkva, kao opis svih na svakom mjestu koje Gospodin smatra pozvanima iz svijeta da služe njemu i njegovoj stvari.

Isus je imao na umu široko, općenitije značenje riječi kada je Petru rekao da „vrata paklena“ neće nadvladati crkvu. Upravo tu primjenu Pavao koristi kada u Efežanima 1:22,23 govori o Kristu kao „Glavom Crkvi nad svime, koja je Tijelo njegovo“. U tom smislu Pavao ponovno piše o „Crkvi Boga živoga, stupu i uporištu istine“. 1. Timoteju 3:15

U 1. Korinćanima 12:12,13, Pavao razrađuje misao da je crkva „tijelo“ Kristovo. Kaže: „Doista, kao što je tijelo jedno te ima mnogo udova, a svi udovi tijela iako mnogi, jedno su tijelo – tako i Krist. Ta u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni, bilo Židovi, bilo Grci, bilo robovi, bilo slobodni. I svi smo jednim Duhom napojeni.“

Kako se pridružiti

Kako netko postaje budući član crkve - to jest crkve koju su uspostavili Isus i apostoli? Djela apostolska 2:47, citirana ranije, glase da je "Gospodin danomice zajednici (crkvi) pridruživao spašenike." Ovo ukazuje da o njemu ovisi postajanje članom Gospodinove crkve. To bi, vjerujemo, priznali svi kršćani. Kako, međutim, Gospodin dodaje članove svojoj crkvi i koje kvalifikacije netko mora ispuniti da bi ga Gospodin priznao kao pripadnika njegove crkve?

Ukratko, Sveto pismo ukazuje na korake pristupanja crkvi kao, prvo, pokajničko priznanje činjenice da smo pripadnici grijehom proklete i umiruće rase te stoga ne možemo imati pravo pred Bogom u vlastitoj pravednosti. (Izaija 64:6; Marko 2:17; Djela apostolska 26:20). Sljedeće je prihvaćanje Isusa Krista kao našeg osobnog Otkupitelja i Spasitelja, shvaćajući da samo kroz vrijednost njegove prolivene krvi možemo biti prihvatljivi Bogu. Djela apostolska 13:38,39; 16:31; Rimljanima 3:21-23; 5:1

Zatim, na temelju našeg povjerenja u zasluge prolivene krvi Otkupitelja, pozvani smo da se u bezrezervnoj odanosti predstavimo kako bismo vršili Božju volju. O tome bismo mogli govoriti kao o „posvećenju“ sebe Bogu. Naglasimo da je ovo posvećenje učinjeno Bogu, a ne čovjeku, niti bilo kojoj zemaljskoj organizaciji.

Biblija je vrlo eksplicitna o tome što će ovo posvećenje značiti u našim životima. Isus je rekao: "Hoće li tko za mnom [biti moj učenik], neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom." (Luka 9:23). Zanimljivi sebe ne znači samo odricanje od nekog sitnog užitka

ili zadovoljstva na kratko vrijeme, ili čak zauvijek. To je, naprotiv, baš kao što izraz implicira, potpuno zaniijekati sebe. To je ista riječ koju je Isus upotrijebio kada je prerekao da će Petar tri puta potpuno zaniijekati da ga poznaje. (Matej 26:33.34). Dakle, zaniijekati sebe znači potpuno si uskratiti pravo da prepoznamo vlastitu volju i umjesto toga prihvatimo Božju volju izraženu kroz Krista i Sveto pismo.

Koja je Božja volja za one koji se, odgovarajući na Isusov poziv, potpuno odreknu sebe? Ona je izražena u njegovom daljnjem pozivu da svakodnevno uzimaju svoj križ i slijede ga. Isus je koristio simboliku nošenja križa da označi odlazak u smrt. Kad je Isus uputio ovaj poziv, on je sam polagao svoj život u žrtvu. Njegova je žrtva dovršena na Kalvariji kada je uzviknuo: "Dovršeno je!" Ivan 19:30

Oni koji prihvate Kristov poziv da uzmu svoj križ i slijede ga, također polažu svoje živote u žrtvenoj službi. Nisu svi doslovno razapeti, iako su neki na početku kršćanskog doba bili. Mnogi su pretrpjeli mučeništvo na druge načine. Međutim, u slučaju svakog sljedbenika Učitelja, spremnost na služenje i patnju bez obzira na posljedice mora i bit će prisutna.

Pavao opisuje ovo slijeđenje Isusovih stopa kao "srastanje po sličnosti smrti njegovoj." (Rimljanima 6:5). Prije nego što smo došli Kristu, bili smo "mrtvi zbog prijestupâ i grijehâ." (Efežanima 2:1). Međutim, poslušnom vjerom u zaslugu njegove prolivene krvi oslobođeni smo Adamove osude. Ipak, umiremo; ne kao grešnici, već kao sužrtvenici s Isusom. Pavao je izrazio tu misao kada je napisao: "Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim: prikažite svoja tijela za

žrtvu živu, svetu, Bogu milu – kao svoje duhovno bogoslužje." Rimljanima 12:1

Kršteni u Krista

U Rimljanima 6:3,4 Pavao je napisao: "Ili zar ne znate: koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni. Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bî uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života." Krštenje o kojem se ovdje govori nije u vodi, nego u Krista i u njegovu smrt.

Riječ krštenje u Novom zavjetu prevedena je s grčke riječi koja znači „pokopati“ ili „uroniti“. Naše krštenje u Krista je pokop naše volje u njegovu volju. To je krštenje smrću jer je Božja volja da umremo s njim.

U Otkrivenju 20:4 ova je misao simbolizirana riječju „pogubljeni“. Ovdje čitamo o onima koji su „pogubljeni zbog svjedočanstva Isusova i zbog Riječi Božje“. To se ne odnosi na doslovno pogubljenje, već na odricanje od naše volje, predstavljene glavom, i prihvatanje Krista kao naše Glave. Efežanima 5:23; Kološanima 1:18

Pavao dalje razrađuje smisao ovoga, rekavši: „Ta u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni.“ (1. Korinćanima 12:13). Djelovanjem Duha Svetoga, kroz Riječ Istine, privučeni smo Gospodinu i vođeni njegovom ljubavlju da mu se predamo u potpunom posvećenju. Budući da ovo posvećenje znači odricanje od vlastite volje i prihvatanje Božje volje u Kristu, Isus tako postaje naša Glava, a mi postajemo članovi crkve, koja je njegovo tijelo, ako smo vjerni svom položaju pred Bogom, čak do smrti. Otkrivenje 2:10

Dakle, vidimo kako Bog, snagom svoga Duha, dodaje buduće članove Kristovoj crkvi. Naša uloga u tome kao pojedinaca je samo da se prepustimo utjecaju njegova Duha i da poduzmemo korake koje ukazuje božanska Riječ; to jest, korake pokajanja, prihvaćanja Krista i predstavljanja sebe u potpunom posvećenju vršenja Božje volje.

Možemo li, nakon što poduzmemo ove korake, znati je li nas Bog prihvatio i prepoznao kao probne članove crkve, tijela Kristova? Vjerujemo da možemo. Pavao je rekao, u već citiranom tekstu, da smo „krštenjem dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života.“ (Rimljanima 6:4). Hodamo li radosno u „novosti života“?

Pavao je također napisao: „Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastalo!“ (2. Korinćanima 5:17). Jesu li stare stvari koje pripadaju „prošlim vremenima“ naših života nestale, u smislu da nas više ne privlače? (Efežanima 2:3). Nalazimo li naše najveće radosti u novim stvarima od Gospodina - našem novom pozivu božanske službe - našim novim nadama, novim ciljevima, novim ambicijama?

Nakon što smo poduzeli ovaj korak potpunog posvećenja Gospodinu, naši bivši prijatelji i rođaci možda nas neće razumjeti. U nekim slučajevima mogu nas čak i progoniti. U svakom slučaju, oni u nama neće pronaći istu razinu prijateljstva, jer neće biti u skladu s našim novim načinom života. Nećemo ih manje voljeti, niti prestati činiti sve što možemo za njih, ali naučit ćemo da su putovi svijeta i putovi

posvećenog Božjeg naroda često udaljeni jedni od drugih. Imamo li ovo iskustvo?

Pavao je ponovno napisao: „Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube.“ Zatim dodaje: „A nama to Bog objavi po Duhu jer Duh sve proniče, i dubine Božje.“ 1. Korinćanima 2:9,10

Vodi li nas Gospodin dan za danom u dublje razumijevanje divnih istina sadržanih u njegovoj Riječi? Jesu li „dubine“ njegove Riječi koje se odnose na naš poziv u Kristu Isusu jasnije shvaćene dok nastojimo upoznati i vršiti njegovu volju? Ako je tako, imamo dodatne dokaze da je prihvatio naše posvećenje i da nas vodi putem pravednosti.

Sam Isus daje nam vrlo jasnu sigurnost našeg položaja pred Bogom. Prvo, izjavljuje: „Svi koje mi daje Otac doći će k meni, i onoga tko dođe k meni neću izbaciti.“ (Ivan 6:37). Nekoliko stihova kasnije, nastavlja govoreći: „Nitko ne može doći k meni ako ga ne povuče Otac koji me posla.“ (stih 44). Ako smo osjetili Božju silu koja privlači kroz Krista, kakvo nam je dodatno jamstvo potrebno od ovoga?

Doista, naša radost u duhovnosti novog načina života kojim idemo; naš gubitak interesa za prijašnje tjelesne i svjetovne stvari; mjera nerazumijevanja, a možda čak i progona, od svijeta; naše sve veće razumijevanje duhovnosti, posebno kada se one odnose na naš nebeski poziv - sve su to dokazi da je naše posvećenje prihvatio Bog i da smo zapravo „kršteni“ u Krista.

Krštenje vodom

Pitanje krštenja vodom postavlja se samo od sebe, i to s pravom, jer je i sam Isus bio kršten u vodi, a mi trebamo slijediti njegove stope. Koja je svrha krštenja vodom? Ivan Krstitelj krstio je za pokajanje. (Matej 3:11) Nije mogao razumjeti zašto je Isus tražio krštenje, jer je znao da Isus nije grešnik, već da je svet i pravedan. Matej 3:13-15; Hebrejima 7:26

Ivanovo krštenje odnosilo se samo na pripadnike židovskog naroda. Simboliziralo je njihov povratak savezu s Bogom pod kojim je on postupao s cijelim narodom - savezu sklopljenom na gori Sinaj. Ivanovo krštenje također je trebalo pripremiti Židove da prime svog Mesiju, Krista Isusa, kada naknadno započne njegova služba. Marko 1:4,5; Luka 1:13-17; Djela apostolska 13:24,25

Isus nije bio kršten radi pokajanja za grijeh. Kad je tražio od Ivana da ga krsti, jednostavno je rekao: „Pusti sada! Ta dolikuje nam da tako ispunimo svu pravednost!“ (Matej 3:15). Isusov je primjer ono što slijedimo u svom krštenju vodom. Za njega je to bio simbol njegovog saveza da umre žrtveno i njegove nade, ako se pokaže vjernim, da će uskrsnuti od mrtvih.

Uranjanje u vodu prikladno oslikava ove dvije misli. Kad netko bude spušten u vodu uz pomoć onoga koji ga uranja, postaje bespomoćan u njegovim rukama, i ostat će zakopan, kao u smrti, osim ako ne bude podignut iz vode. Dakle, u našem posvećenju predajemo se da umremo s Kristom, nadahnuti Božjim obećanjima da ćemo uskrsnuti uskrsnućem, kao što je bio i Isus, da bismo bili povezani s njim u

velikom budućem djelu njegova kraljevstva. Rimljanima 6:4,5; Filipljanima 3:10,11

Krštenje vodom, dakle, prekrasan je simbol našeg istinskog krštenja u Krista. Nije važno u smislu da je to spasonosni obred. Međutim, budući da su se oni koji su pravilno pripremljeni za uranjanje u vodu odrekli vlastite volje i zavjetovali se da će činiti Gospodinovu volju, prepoznat će da je to dio Gospodinove volje za njih i rado će se pokoriti. Bilo koji drugi stav ukazivao bi na nešto manje od sveobuhvatne ljubavi prema Božjoj volji.

Organizacija Crkve

Sveto pismo ne pokazuje da su različite lokalne skupine pozvanih u tim prvim godinama kršćanstva imale bilo kakva razrađena organizacijska uređenja, niti Biblija uči da je to bio Božji plan za crkvu. Međutim, učenici u to vrijeme nisu bili bez ikakve organizacije. Njihovi sastanci nisu bili bez reda, a različite povlastice služenja dodijeljene su različitim prema njihovim sposobnostima. Matej 25:15; 1. Korinćanima 14:40; 2. Solunjanima 3:6,7; Titu 1:5

U organizaciji rane crkve Isus je bio svuda priznat kao Glava. To je bilo u skladu s Isusovim uputama svojim učenicima, kada je rekao: „Jedan je učitelj vaš, a svi ste vi braća.“ (Matej 23:8). Pavao je napisao: „Krist je Glava Crkve – On, Spasitelj Tijela.“ (Efežanima 5:23). U 1. Korinćanima 11:3 on iznosi istu misao, govoreći da je „svakomu mužu glava Krist, ... a glava Kristu je Bog.“

Isus nije samo glava svoje crkve, već je i njezin temelj. „Jer nitko ne može postaviti drugoga temelja“, napisao je Pavao, „osim onoga koji je postavljen, a to je Isus Krist.“ (1. Korinćanima 3:11). Članovi crkve

također se nazivaju „ukućani Božji“, za koje se kaže da su „nazidani na temelju apostolâ i prorokâ, a zaglavni je kamen sam Krist Isus “. Efežanima 2:19,20

Apostol Petar je napisao: „Zato je i u Pismu pisano: ‘Evo postavljam na Sionu kamen odabrani, dragocjeni kamen ugaoni: Tko u nj vjeruje, ne, neće se postidjeti.’“ (1. Petrova 2:6). U Otkrivenju 14:1-4, apostol Ivan također potvrđuje da je Isus „kamen ugaoni“ na Sionu - potpuna crkva. To je posebno značajno glede nesporazuma koji se veže uz Isusovu izjavu: „Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju.“ Matej 16:18

Ova tvrdnja je pogrešno protumačena kao da je Petar trebao biti „stijena“ na kojoj će biti izgrađena Kristova crkva. Međutim, ovo tumačenje se pokazuje pogrešnim kada otkrijemo da je Isus koristio dvije različite grčke riječi u davanju te izjave. Kada je rekao: „Ti si Petar“, grčka riječ prevedena kao Petar je „petros“, što znači „komad stijene“. Međutim, kada je rekao: „Na toj stijeni sagradit ću svoju crkvu“, upotrijebio je grčku riječ „petra“, što znači „masa stijene“, takoreći, stijena.

Petar je upravo rekao Isusu: „Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga.“ (Matej 16:16). Isus je bio zadovoljan ovim priznanjem. Mogli bismo parafrazirati njegov odgovor Petru kako bismo malo jasnije shvatili njegovo značenje: „Petre, tvoje ime znači da si mali komadić stijene - kamenčić, takoreći. U usporedbi sa značenjem tvog imena, velika činjenica mog mesijanstva, i da sam ja Sin Božji, je kao velika masa stijene - velika gromada - i crkva će biti sagrađena na meni kao svom temelju.“

U izdanju časopisa Svanuće, sljedećeg mjeseca, razmotrit ćemo temu „Crkva“. Važne teme o kojima će se raspravljati uključivat će: ulogu dvanaestorice apostola i drugih službenika crkve; poslanje crkve; te nebeske i zemaljske etape Božjeg plana za spasenje cijelog čovječanstva kroz Krista.